

Sygn. akt VIII Gz 143/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Górnik

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2018 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku K. G.

o ogłoszenie upadłości

w przedmiocie wniosku o zwolnienie od kosztów

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt XII GU 248/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy oddalił wniosek K. G. o zwolnienie od kosztów sądowych w postaci opłaty od zażalenia na postanowienie z 24 listopada 2017 roku. Postanowieniem tym Sąd odrzucił zażalenie wnioskodawcy na zarządzenie Przewodniczącej z 2 października 2017 roku informujące, że brak jest możliwości ustalenia planu spłaty albowiem nie przeprowadzono w sprawie postępowania upadłościowego.

W uzasadnieniu postanowienia o odmowie zwolnienia od kosztów Sąd wskazał, iż zgodnie z art. 109 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd omawia zwolnienia od kosztów stronie w razie oczywistej bezzasadności dochodzonego roszczenia.

Na postanowienie powyższe zażalenie złożył wnioskodawca wnosząc o jego uchylenie i wskazał, że orzeczenie zmierza do obejścia prawa w trybie art. 58 i 83 k.c. w uzasadnieniu wskazał, że Sąd postanowieniem z dnia 18 stycznia 2016 roku oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości dłużnika z uwagi na brak majątku pozwalającego na zabezpieczenie kosztów postępowania upadłościowego, w związku z czym powinien na podstawie art. 491¹⁴ ust. 1 prawa upadłościowego ustalić plan spłaty. W dalszej części uzasadnienia wskazał na swoją sytuację materialną.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wnioskodawca wniósł wniosek o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku jako przedsiębiorca. Postanowieniem z dnia 18 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy oddalił ten wniosek wskazując na to, że majątek dłużnika nie wystarczy na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego. Postanowienia tego wnioskodawca nie skarżył, wniósł jedynie o umorzenie zobowiązań bez ustalania planu spłaty wierzycieli na podstawie art. 491¹⁶ ust. 1 Prawa upadłościowego. Przepis wskazany przez wnioskodawcę dotyczy jedynie postępowania prowadzonego wobec osób, które nie prowadzą działalności gospodarczej, zawarty jest bowiem w tytule V ustawy (...) OSÓB (...). Zgodnie z treścią

art. 491¹ przepisy niniejszego tytułu stosuje się wobec osób fizycznych, których upadłości nie można ogłosić zgodnie z przepisami działu II tytułu I części pierwszej. Część pierwsza dotyczy osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą i osobą taką jest wnioskodawca, co wyłącza go z kręgu osób objętych regulacjami zawartymi w tytule V. Przewodniczący poinformował więc wnioskodawcę, że uprawnienia do wystąpienia z takim wnioskiem ku nie przysługują, zaś zażalenie na powyższe zarządzenie Sąd odrzucił jako niedopuszczalne.

Na postanowienie o odrzuceniu zażalenia przysługiwało wnioskodawcy zażalenie, które też wniósł i jednocześnie wniósł o zwolnienie od kosztów w zakresie opłaty od zażalenia.

Prawidłowo Sąd Rejonowy uznał, iż w tym przypadku znajduje zastosowanie norma art.109 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych nakazująca Sądowi oddalenie wniosku o zwolnienie od kosztów w razie oczywistej bezzasadności roszczenia lub obrony praw.

Klauzula generalna "oczywistej bezzasadności dochodzonego roszczenia lub obrony praw" definiowana jest jako stan, gdy dla każdego prawnika, bez potrzeby dokładnej analizy sprawy pod względem faktycznym i prawnym, jest jasne, że nie ma podstawy do udzielenia żądającemu merytorycznej ochrony prawnej (zob. postanowienie SN z dnia 8 października 1984 r., II CZ 112/84, LEX nr 8631). Chodzi tu o sytuacje, w których bezzasadność roszczenia lub obrony jest zupełnie pewna i nie może ulegać żadnej wątpliwości (zob. postanowienie SN z dnia 18 stycznia 1966 r., I CZ 124/65, LEX nr 5925) albo gdy przedmiotem jest żądanie, które nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach prawnych i z góry wiadomo, że nie może być uwzględnione (por. postanowienie SN z dnia 13 sierpnia 1970 r., II CZ 104/70, LEX nr 6774). Przesłanka ta zostanie spełniona, jeżeli brak jest podstaw zgłoszonych żądań, co wynika z samych twierdzeń strony, bez potrzeby sprawdzania ich przesłanek (zob. postanowienie SN z dnia 1 stycznia 1971 r., I CZ 7/71, LEX nr 6849). Przepisu powyższego nie można zastosować w przypadku, gdy pojawia się jakakolwiek wątpliwość w tym zakresie. Odmowa zwolnienia od kosztów sądowych jest usprawiedliwiona wtedy, gdy z okoliczności faktycznych w świetle przepisów prawa materialnego, które sąd stosuje z urzędu, wynika oczywista bezzasadność powództwa (tu obrony praw)- por. postanowienie SN z dnia 15 kwietnia 1971 r., I CZ 50/71, OSPiKA 1971, z. 12, poz. 230. Rozumiana w taki sposób oczywista bezzasadność dochodzonego roszczenia lub obrony praw musi być wykładana ściśle i restrykcyjnie.

W niniejszej sprawie bezzasadność podjętej obrony praw jest oczywista wobec faktu, iż dotyczy żądań z przepisów prawa, których w ogóle nie stosuje się do wnioskodawcy z uwagi na fakt, iż nie składał on wniosku o ogłoszenie upadłości konsumenckiej, a nadto, że upadłość nie została ogłoszona.

W świetle powyższych rozważań zażalenie należało oddalić jako bezzasadne na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 §2 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)